

KÖZHIR

1984. X. 4. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XIX. fév. 4. szám.

A cím ezúttal minden szeretne lenni, csak tiszteletlen nem. A név egyik vietnami évfolyantársunktól származik - nehezen tudja ki mondani Dr. KLOKNICER Imre vezetéknévét.

Egy kaposvári emléket őrzök róla. A Csiky Gergely Színház kakasülőjén szorongtunk négyen-öten, amikor egyszerre ismerős arcokkal telt meg a karzat: egy akkor másodéves tankörzőme érkezett, és préselte be magát a szűk fapadokba. A tankörrel ott volt osztályfőnökük is - akkor jutott eszembe, hogy ezt valószínűleg kevesen csinálnák utána.

Dr. Kloknicer Imre a kar kiváló oktatóinak egyike.

-Rég voltam ilyen boldog, mint amikor ezt a visszhangot hallottam. Nézd, az ember nem azért csinál valamit...hát, dehogynem...A színész nem azért játszik, hogy tapsoljanak? De,

egészen biztos. Viszont semmiképpen nem azért, hogy kitüntetésben részesüljön. En azért voltam nagyon boldog, és tényleg nagyon örültem neki, mert attól a főruától kaptam vissza a tölést, akinek csináltam ezt az egészet. Nem is úgy mondanám, hogy meglepődtem, hanem kifejezetten meghatódtam.

- Az a hír járja, hogy szigorú vagy.

- Nézd, ez egy olyan dolog, hogy én a fiához is szigorú vagyok, meg a lányomhoz is...

- ...két gyermeked van?

- Három. Szóval a fiaihoz is szigorú vagyok, meg a lányomhoz is, de azért érzik azt, hogy az ember szereti is őket. A múltkor írtó pimasz volt egyikük velem, de nagyon jókedvünk volt, és mondom neki - te nem félsz tőlen - azt mondja, - nem. Nem is tudom, te, én a szigorú tanárainat szerettem, ahogy visszaenlékszen.

Sziaztok, atcok...

- Igen, amikor már visszaenlékszik az ember, akkor szereti a szigorú tanárait, de amikor még tanul, és rákérdeznek, hát nem tudom...

- Ezt a kockázatot egy tanárnak el kell viselni. Nekem volt olyan tanárom, akinek már nem tudtam megköszönni a jóságát, mert amire rájöttem, hogy milyen jó volt velem - szegény korán meghalt -, egyszerűen meghalt addigra. Na most én nagyon örülök, hogy speciál én ezt legalábbis túléltem néhány embernél. Biztos vagyok benne, hogy nem mindenkinek túl szimpatikus az, ahogyan viselkedem. A tankörömmel is volt már konfliktusom, de ez nem olyan, amiről én itt beszélni szeretnék, ez olyan családi ügy.

- Jut eszembe, hogy te elég sokakkal tegeződsz, így velem is, most mégis arra gondolok, hogy a tanköröddel is például.

- A kikkel én munkakapcsolatba, illetve hát emberi kapcsolatba kerülök, velük tegeződöm. Az nem lehet, hogy legyen szíves kollega on-line-ba nyomni a sornyomatot - hát erre nem érünk rá.

- A Villamosmérnöki Karon végeztél, ugye?

- Igen.

DR. IMRE

- Ott tanultál meg ennyire „számítógépül”?

- Gyakorlat teszi. Amikor ötöd éves voltam, fakultatíven tanultunk számítógépeket, de nem nagyon mélyedtem el benne. Egy team-ben dolgoztunk hárman, és én abból a lazsaló voltam, a másik kettő írta a programot, de hát volt, amikor rámosztották. Aztán ide kerültem a karra, és rögtön kaptam egy felszólítást, hogy most indul az utolsó programozói tanfolyam, és felhívják a szíves figyelmemet, ha ezen nem veszek részt, akkor meg akkor...Hát, én egy disznóságot csináltam. Kurutz Károcsi volt a vezetője ennek az egész bizottságnak, és ugye, volt ez a fakultatív tantárgy, benne volt az indexemben. Ezen én nem nagyon vettem részt, mondom, csak így érintőlegesen, de gondoltam, nekem erről írásom van, és bementem a Kurutzhoz, hogy kérek felmentést a tanfolyam alól. Gondoltam, elég nehéz lesz nekem itt akklimatizálódnom, nem fogok ilyen

KÖZHIR

1984/21

tanfolyamra rögtön járni. Hát, erre a felmentést megkaptam, és azt mondta a Kurutz, hogy két hét múlva van egy vizsga, arra rögtön menjek is el. Tulajdonképpen kínomban tanultam meg az Algolt. A gép nem volt foglalt - alig futtatott valaki -, én meg nekiálltam, és csináltam egy programot, beadtam, a lányok lefuttatták, sorry. Kikorestem, hogy mi a csuda lehet a hiba, beadtam, megint sorry. Így játszottuk ezt a sorry nem sorry játékot; a gép meg én, na arra mindenesetre jó volt, hogy néhány kollégának is meg tudtam írni a programját, hogy átmelessenek. Dehát eléggé gyönge vizsga volt ez, gondolj bele, hogy hetvenkétben történt.

--Mi hozott ide a karra?

- Én a villamos gépek tanszékére szerettem volna menni, és ehhez azt kell tudni, hogy korábban Kelemen professzor is onnan jött. Végzés után, valamikor júniusban derült ki, hogy nem kapott ösztöndíjas státuszt a villamos gépek tanszék. Halál le voltam lombozva. Aztán egy véletlen folytán egyszerre megfájdult a foga a Timár Peregi Lacinak - ő volt a konzulensem a diplomamunkánál -, és megfájdult a foga a Kelemen profnak. Na most, ezek elmentek a fogorvoshoz, és ott összejártak, és el kezdtek beszélgetni. És a Timár Peregi Laci elmondta, hogy van egy hallgatója, akit nem tud ott tartani, pedig szeretne, és a Kelemen prof elmondta, hogy neki kellene egy erősáramos hallgató, de nem jön hozzá, nem tud honnan venni. Na, ott a fogorvosnál kicseréltek engem magammal, felhívtak délben telefonon, hogy azonnal menjek önéletrajzzal, újra oltási bizonyítvánnyal, és mindennel, és a beadási határidő előtt öt perccel a Dékáni Hivatalban, a prof azt mondta, hogy arra most nem érünk rá, hogy bemutatkozzak, hanem adjuk be gyorsan a pályázatot. És tulajdonképpen így kerültem ide.

Dr. Kloknicer Imre a tanszék oktatási felelőse. Miközben beszélgetünk, jónéhányan érkeznek - következő félévi terhelésüket írják alá. Amíg velük alkudozik, az erekléit nézegetem. Egy régi diákigazolvány, ingyenes belépő a Várba - még az Illés együttes idejéből. Benkó Sándor volt az osztályfőnökünk, - meséli erről később - pénztáros, kidobófiú, meg ilyesmi voltam nála szerdánként.

A sárguló papírok között egy-két világosabb - a közlekkari napok fizetőeszközei - néhány alkormányos.

- Én ilyen spekuláns ember vagyok, és beruháztam ebből, mert figyelembe véve a gazdasági

változásokat, hátha jövőre már drágábban tudom venni. Akkor van pechem, ha közben új pénzt vezetnek be.

- Levágattad a szakállad, Imre.

- Kérek szépen, ennek az a története, hogy Bulgáriába készültünk a családdal, és előkaptuk az útleveleket, és kiderült, hogy nekem nem szakállas fényképem van benne. Bementem a rendőrségre, és mutattam, hogy hát, ugye nekem szakállam van. Azt mondja a nő, elővett egy papírt, és kikereszte, hogy melyik passzus vonatkozik rám, és kiderült, hogy ez a jelentős arckárosodás kategóriába esik, és ennek megfelelően vagy csináltatok egy új útlevelet, az kétszáz forint, vagy levágom a szakállam. Levágtam hát a szakállam...

Van egy másik emlékem is. A legutóbbi almatáborban jó fél óra hosszat vitatkoztam a gazdaság vezetőivel a tanköréért, aztán - talán hogy bosszúságát levezesse - elment a sráccokkal ultizni. Mikor valakinek elmeséltem ezt, aki csak a katedréről ismeri, hitetlenkedve csóválta a fejét. És tényleg, olyankor a fenese gondolná, hogy ez az ember a hallgatókkal ultizni is tud.

Dr. Kloknicer Imre a kar kiváló oktatóinak egyike...

Koncz István

technikai sport magazin

ÉVADZÁRÓ

Pécel. Ki ne ismerné e Pest környéki falu nevét, akinek valaha is köze volt az autósport-hoz. A magyar vasszöcskések Mekkája ezúttal az CB IX. és egyben befejező futamának adott otthont, melyet a Gázművek Autósport Szakosztálya rendezett, dícsőretre méltó gördülőkenység-gel. Igaz, nem kellett 20 ezer emberrel „megküzdeniük”, mint a nyári ER futam rendezőinek, mert az idénzáróra csupán 4-5 ezer néző volt kíváncsi. A bajnokság sorsa már egy héttel korábban, Makón eldőlt, de a dobogós helyekért még ádós küzdelmet várhattunk. A szombati edzésen Nagy Sándor bajnokhoz méltóan a legjobb időt futotta 2000-as VW-jével, de egy váltóhiba kétségesen tette szereplését a vasárnapi versenyen.

Szabó, a két évvel ezelőtti bajnok egy igen csak izmos, 16 szelepes Volvo volánja mögött próbált harcra indulni a végső bajnoki értékelés 2. helyéért. Darázs Antal, a külföldi versenyeken legeredményesebben szereplő magyar, hazai tekintélyét igyekezett helyreállítani. Hellinger Gusztáv a rá jellemző minden hibó nélküli, de roppant megbízható autózással ismét ott volt az esélyesek között.

Örömmel olvastuk a rajtlistán Gubala Pál nevét. A tavalyi versenyek egyik csillaga rövid kihagyás után visszatért, de ezúttal alább adta. Az 5,5 literes Chevrolet motor helyett csupán egy 4,2 literes Opel duruzsolt a háta mögött. Nem szabad megfeledkezni a BÉK-MSZ két reprezentánsáról sem. A megkülönböztetett figyelem ezúttal elsősorban Hanula Barnának szólt, Aki kitűnően felkészített 1600-as Lada-jával próbált befurakodni a 1600-ások közé, ismét sikerrel. Kőkuti Attila a kicsit öregesebben mozgó Tatra-val hozta a tőle elvárható eredményt.

A nyár folyamán mindkét versenyzőnk figyelemreméltó nemzetközi sikereket ért el. Hanula a szocialista országok 4 versenyből álló Béke és Barátság Kupájának összesített értékelésében csupán 3 ponttal szorult a 2. helyre.

Kőkuti a péceli futamon elért 8. helyével ER pontokat szerzett. Ezzel rajta kívül csupán 3 magyar versenyző büszkélkedhet.

No de térjünk vissza a versenyre. Az előfutamok a papirformát hozták, csupán az jelentett némi csalódást, hogy Nagy Sándor, az új bajnok nem jelent meg a startnál. Később viszont egy sikeres váltószereelés után egyenesen Szegedről robbant be a reményfutam rajtjához, s biztosította továbbjutását.

Az első középfutamban Darázs vezető pozícióját volt kénytelen feladni rakoncátlanokodó motorja miatt. Nagy Sanyi, népszerű nevén „arasz” az utolsó sorból „avadásztá” le a mezőnyt. A másik ágon Szabó fél körrel nyert, hátrább viszont kiadás taposás folyt a továbbjutást jelentő helyekért. A döntő végre igazi csatákat hozott. Szabó korai kiesése után Nagy Sanyit senki még csak megközelíteni sem tudta, mint ahogyan Hellinger 2. helye sem forgott veszélyben, de mögöttük gyakran változott a helyzet. Hanula gyengébb rajt után parádés és igen bátor autózással jött fel a 3. helyre, megelőzve a Ladánál majd kétszer erősebb Volvóval versenyző Harmatos Attilát, akit a két Tatra üldözött. Külön versenyükben ezúttal Kovács volt a gyorsabb. Ő az 5. Kőkuti a 6. helyen végzett.

A II. osztály mezőnye nem tudta igazán lázba hozni a közönséget. A péceli pálya inkább az erős autóknek fekszik, ezt bizonyítja a Chevroletes Kiváló Antal rajt-cél győzelme. A bajnoki sorleget viszont a 100-as rajtszámú Magyarizsai Szelencs Sándor vitte haza.

Lezárult tehát az évad, lassan elül a péceli por is. Kétféle hónapra a műhelyekbe vonul vissza a crossvilág. Elérkezett az új autók építésének ideje. A sport fejlődését mi sem bizonyítja jobban, hogy a verseny szüneteiben a hangosbemondó vásári kikiáltóvá lépett elő, gazdát keresve jónéhány crossautónak, mert pilótáik már új, továbbfejlesztett konstrukciókon törnek a fejüket. Idén is sok új nevet kellett megtanulnunk, remélhetőleg így lesz jövőre is.

Bánfai Zsolt

A IX. FUTAM VÉGEREDMÉNYE:

1. Nagy Sándor	Schnitzer-BMW
2. Hellinger Gusztáv	Volvo 2600
3. Hanula Barna	Lada 1600
4. Harmatos Attila	Volvo 2300
5. Kovács Lajos	Tatra 3500
6. Kőkuti Attila	Tatra 3500

Az IS aug. 31-i és szept. 7-i számában egy kétrészes cikk foglalkozik a szabolcsi almatermésessel, szüreteléssel — Alma, almás címmel. A riport két érdekes bekezdését idézzük, ami talán minket is érdekelhet, hiszen rólunk szól.

„Hányan megkérdőjelezték azt az uralkodó axiómát, hogy a szabolcsi mezőgazdaság és az alma — egy! Sőt, azt firtatták, vajon hosszú távon alapozható-e rá ágazat? Szerintük az alma szüretelése diákmunkával, érdektelen alkalmi besegítőkkal több, mint kockázatos, még az állandó dolgozókéval is inkább lelkiismereti kérdés. Ez pedig az alapozáshoz eléggé ingoványos altalaj, és a minőség feketén, fehéren megmutatja, hogy az öntudat még kinosan alulmarad a havi keresetekkel vívott lankadatlan, ám egyelőre kilátástalan küzdelmében.”

„A kertészek csak széttárják a karjukat: mit tehetnének? Ha hazaküldik a diákokat, karácsonykor is lesz alma a fán, még inkább

alatta. Megbízható munkát sem a középiskolásoktól, sem a főiskolásoktól nem várhatnak. Országos divat lett ugyan hálálkodni a diákszolgálatért, pedig az nem isten nevében történik, az üzem fizeti a szerződés szerint járó tisztességes bért, sőt előfordul, hogy megígérik: oda viszi autóbusszal az osztályt az országban, ahová kiránduló gusztusuk kívánja, még hozzá ingyenesen, csak — ez a kérésük — lelkiismeretesen szedjék.

Meg kell mondani, hogy ez sem használ.

Nem ártana a hálaigénnyel kissé szerényebbnek lenni, nincs ok mellődöngetésre, a szüretkori diákmunka dicséretére. Nem segítség ez, legtöbbször köszönet sincs benne.”

BÁCSI KÉREM. HOL LEHET ITT KIMENNI ?

A minap a F épületből a kollégiumba tartottam. Szokásos utam a K mellett, az F épületen át vezet, ám észrevettem, hogy csodák csodája, ugyanis van az F épület és az óvoda közötti állandóan zárva tartott kapu. Így arra indultam, mert valójában arra vezet a legrövidebb út. Ám mielőtt kimehettem volna, egy békésnek látszó, ott söpröggető bácsi ráarivallt, mondván, szokjuk már meg végre, hogy ez gazdasági kijárat, ezt nem lehet használni. Én engedelmesen visszafordultam, de most sem értem, mitől gazdasági kijárat az, ha mindig zárva van, s kit zavarna, ha naponta néhány száz hallgató arra járna, ahelyett, hogy kerülne. Nem hosszú ez a kitérő, de bosszantó. Olyan, mintha mindig a jobb kezünkkel kéne a bal fülüket vakarni!

G.J.

röviden...

... arról, hogy mi újság a kollégium háza tőkéjén? Szeptember közepén megindult a szobák kifestése. A harmadik héten elkészültek a másodévesek, a negyedik héten a negyedévesek szobái. A kivitelezés pereme még nem tökéletes. A tiplik helyéből jelölő K-ek átlátóznak az új sötétben is. A tiplik ennek ellenére sehová, vagy rossz helyre kerültek. Az ablakokat csak belülről festették, így kinyitva ugyanolyanok, mint régen. Úgy ígérték, a külső felük majd a tatarozáskor kerül sorra. Reméljük, a többi hibák — a falon „hagyott” lábnyomokkal együtt — rövidesen megszűnnek.

A harmadévesek 5. hétre tervezett szobafestése későbbre húzódik, előreláthatólag november végére — december elejére. Ennek oka, hogy a festők teljesítménye hetenként mintegy 15-18 szoba. Miután az elsőösknek kb. ennyi, a harmadéveseknek viszont jóval több szobája van, így az almabör alatt csak az előbbiekével készülnek el. Várjunk hát türelemmel!

Végül egy felhőtlen jóhír: megérkezett kollégiumunkba egy újabb bútorszállítmány. Bizakodj, hátha ebből már neked is jut! Hogy mikor, arról még egyelőre nem tudunk.

a KB közlései alapján:

KL

KULTURÁLIS AJÁNLAT

4. 19⁰⁰ Madarász-duó: "Egy óra a humor jegyében"
8. 20⁰⁰ "LANDLER MOZI" - Veronica Voss vágyakozása c. NSZK film vetítése
11. 20⁰⁰ Író-olvasó találkozó : beszélgetés Veres Miklós költővel
15. 20⁰⁰ "LANDLER MOZI" - Szomszéd szeretők c. film vetítése
18. 19⁰⁰ Dévai Nagy Kamilla és Mohai Gábor előadói estje a kollégium klubjában:
"Elmondom mind a sok tréfát,..." - zenés, irodalmi összeállítás József Attila szerelmi költészetéből.
22. 20⁰⁰ "LANDLER MOZI" - Balfácán c. francia film vetítése
24. "LANDLER SZÍNHÁZ" megnyitása: Major Tamás, Szélkiáltó egy.
29. 20⁰⁰ "LANDLER MOZI" - Házasság szabadnappal c. film vetítése
31. 20⁰⁰ REPORLAGONDOLATOK c. magyar dokumentumfilm vetítése

PROGRAMAJÁNLAT

40 REM SPECT-ROOM

20 READ SPECT

30 DATA Október közepétől - kb. 18-ától - Sinclair klub indul a kollégiumban. A klub csütörtökönként tartja majd összejöveteleit. Elsősorban Spectrum-mal rendelkezők számára az alábbi programot hirdeti meg:

- programcsere
- programismertetés
- igény szerint Spectrum-orientált Basic tanfolyam
- gépismeret, programozás gépi kódban
- hardware-k építése / fényceruza, stb./
- házi feladatprogramok írása, cseréje

Az összejövetelekről részleteket Hrivnák István kollégiumi nevelő tanárnál - 324. szoba. - tudhattok meg. Minden használható ötlettel is öt keressétek. Géppel nem rendelkezők is jelentkezhetnek.

40 REM END

TANMENETZAVAR

A hótan jegyzetünk előszavából:

"... ez a jegyzet nem követi, s így nem pótolja az előadásokat."

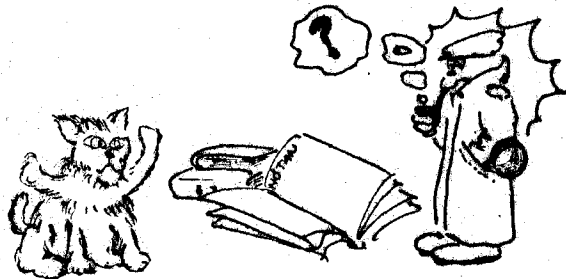
"A tanszék szerzői kollektívája bízik abban, az új típusú jegyzet - a minden újjal együttjáró kezdeti nehézség ellenére - hozzájárul hallgatóságunk önálló, elmélyült tanulmányi munkájához.

A jegyzet felhasználásában sok sikert kíván az

Aero- és Termotechnika Tanszék Szerzői Kollektívája"

Többször is elolvastuk tanköztársainkkal ezt a részt. A második olvasás után is ugyanaz az erős toporzékolt lelkelem. Ez talán csak egy kínos nevetéssel tudna kitűnni belőlem.

Eddig azért harcoltunk, hogy a jegyzet kövesse az előadás menetét, illetve fordítva. Ez a jegyzet viszont már az előszóban kiköti, hogy csak a safvósabbak induljanak neki megkeresni a leadott anyagot, hűtha ők meg-

találják. Ráadásul nekünk, kottás tanköztársaknak nincs mindenre szükségünk belőle. Ez nem azt jelenti, hogy a többi felesleges, de legalább azt, ami kell, ne kelljen annyit keresgélni. Érzéseim szerint az lenne a cél, hogy minél kisebb energia-befektetéssel, minél többet tudjunk megtanulni. Ennél a jegyzetnél viszont csak egy kutató expedíció után kezdetjük el a tanulást. A tanszék szerzői kollektívája talán arra gondolt, hogy a hallgatók átolvassák a jegyzetet csakis azért, hogy megtalálják azt a részt, amire szükségük van.

Lehet, hogy kissé régmódiinak tűnők, de mégis azt szeretném, hogy a jegyzet legalább nálunk kövesse az előadás menetét.

Ezzel ellenkező véleményt is hallottam. Az egyetemi hallgató önállóságára, rátermettségére hivatkozva álltak szembe velem. Ekkor került fel bennem igazán ez a kérdés:

Milyen is a jó jegyzet?

Toti

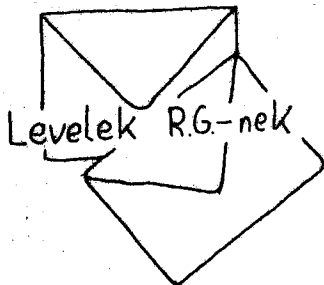
SZÍNHÁZI ESTÉK BUDAPESTEN

A Katona József Színház évadnyitó előadása a múlt színházi év végén zajos sikerrel bemutatott Menekülés volt. Bulgakov számos drámája közül nálunk szinte alig visznek színre egyet-egyet, érdekes viszont, hogy prózáját annál nagyobb előszeretettel dramatizálják.

Gondoljunk például a Mester és Margaritára vagy a Pehér hajóra, mindkettőnek több változatát láthattuk az elmúlt években.

A Menekülés egy szünettel játszott álom nyolc képben, a polgárháború végnapjaiban zajló dráma. Sajátos, Bulgakovra jellemző jelképrendszerrel, mehökkentő elemekkel. Az előadás csaknem minden nagy színészt felvontat: Csomós Mari, Bodnár Erika, Bán János, Vajda László, Cserhalmi György, Benedek Miklós, Major Tamás - hogy csak a legjobban játszókat említsük.

Ma már szóba került Major Tamás neve, beszéljünk az ő nagy jutalomjátékáról, Az imposztorról is. Spiró György darabja a legnagyobb lengyel színész, Wojciech Bogusławski 1816-os vilnai vendégjátékát idézi fel. Bogusławski-ről annyit tudunk, annyit ír róla a lexikon, hogy huszonhat évesen került a Lengyel Nemzeti Színház élére, és egészen 1814-ig - 57 éves volt ekkor - ő volt annak igazgatója. Abban az évben azonban tönkrement, és eladta a színházat vejének, Ludwik Osnińskinak. A darab idején tehát már egy megfáradt, eladósodott öregember, aki bevallottan csak pénzt keresni jött Vlnába. A próbák megindulával azonban föltámad az igazi Bogusławski, a Mester, és az előadáson - amely Molière Tartuffeje - akár a palackból szabadult szellem, méltón a Tartuffe alcíméhez, „az imposztor” tud még meglepetést okozni...

Azt kérdezed, hogy milyen volt a nyár, csak egy délutánt fogok Neked elmesélni az egészből - Te megérted, miért - hiszen a többi nem ért semmit, akkor Siófokon voltam, és vihar volt, aztán kitisztult az idő és olyan vágyódoan kék lett az ég, és arról az égről eszembe jutott, hogy ősz lesz mire hazaérsz, és azon az estén rúgtam be először a nyáron. Most azt hiszed, gúnyolódok, pedig tényleg az volt a legjobb délután, mert legalább újra nagyokat lehetett érezni.

Starc

Kiadja a BME és a Közlekedésmérnöki Kar KISE szervezete

Felelős kiadó: Kis Péter

Felelős szerkesztő: Zelena Ferenc

Főszerkesztő: Kelemen László

Készítették: Starc, Jutka, Kata, Csilla, Enikő, Csabi, Sanyi, Szemi, Bambi, Zsolti, Árpai, Jani, Gyula, Atya,